

АФГАНИСТАН БАЛІЦЬ У МАЕЙ ДУШЫ

Напярэдадні Дня памяці воінаў-інтэрнацыяналістаў у нашай школе адбылася сустрэча з Канстанцінам Адольфавічам Савіцкім, які прымаў удзел у ваенных дзеяннях у Афганістане.

На тэрміновую ваенную службу К. А. Савіцкага прызвалі ў сакавіку 1982 года. З Браслаўскага райваенкамата яго ў ліку іншых юнакоў павезлі ў Пухавічы. Там прабыў тыдзень. У полк прыехалі сяржанты і афіцэры, выбралі самых моцных хлопцаў. Паступіла каманда садзіцца ў вагоны. Куды павязуць і навошта – ім не патлумачылі.

Ехалі 7 сутак. Нарэшце салдатам паведамілі, што прыехалі ў Тэрмез. Тут паўтара месяца вучыліся на спайпераў. А пасля навучання самалётам даставілі ў полк, які знаходзіўся недалёка ад Кабула, каля гор.

Прыбыўшы на месца, навабранцы даведаліся, што гэта самы баявы полк. Праз тыдзень і Канстанцін Адольфавіч разам са сваімі таварышамі ўжо прымаў удзел у баявых дзеяннях ў гарах. Перад аперацыяй выдалі сухі паёк на тры дні, вітаміны і мятныя цукеркі. У гарах салдаты прабылі... месяц.

Ноч стаяла ціхая, было настолькі светла, што выразна праглядаліся крайнія хаты выцягнутага ўздоўж дарогі кішлака. Насцярожаная цішыня таіла ў сабе небяспеку. Канстанцін Адольфавіч убачыў між камянёў перабягаючыя цёмныя фігуркі людзей са зброяй у руках. Паляцелі аўтаматныя чэргі і тут жа змоўклі. Зніклі і бандыты.

Камандзір аддзялення і ўсе салдаты яшчэ пільней сталі аглядваць наваколле і зразумелі, што трапілі ў засаду. Аказалася, што душманаў тут не адзін дзясятка. Меўся адбыцца бой з праціўнікам, які значна перавышаў па колькасці. Многае тут павінна было вырашыць ваеннае майстэрства. Канстанцін Адольфавіч і яго баявыя сябры падрыхтаваліся да вядзення агню. Як толькі паказвалася галава ў чалме, пачыналіся стрэлы. Крыкі ворагаў паказвалі, што куля знаходзіла цэль.

Бой быў страшны. Ударыў кулямёт, затрашчалі аўтаматы. Душманы пайшлі на штурм, але, сустрэўшы рашучы адпор, скаціліся ўніз, і ўсё сціхла. У тым баі параніла многіх, у тым ліку і Канстанціна Адольфавіча.

Аперацыя ў гарах за час праходжання службы было шмат. У адной з іх Канстанцін Адольфавіч выратаваў цяжка параненага таварыша. Толькі дзякуючы яму салдат застаўся жыць. За мужнасць, праўленую ў баявых дзеяннях, К. А. Савіцкі ўзнагароджаны медалём «За адвагу»

У верасні 1984 года ён вярнуўся дадому. Доўга перабіраў фатаграфіі і ўспамінаў тых, хто дзяліў з ім нялёгкую службу на афганскай зямлі, годна выконваючы свой інтэрнацыянальны абавязак. Углядаўся ў знаёмыя твары, адкрытыя, добрыя, людзей моцных і мужных...

Канстанцін Адольфавіч кажа, што падчас службы ў арміі ён зведаў многае: адчуў новы ўзровень адказнасці, магчымасці чалавека: яго сілу, уладу над сабой, над тэхнікай, над сітуацыяй, моц дружбы, якая

ўзнікае паміж яшчэ ўчора незнаёмымі людзьмі. Успаміны цяжкія. Кожны раз перажывае іх са слязамі на вачах.

У цяперашні час К. А. Савіцкі – сацыяльны работнік. Жыве ў вёсцы Пастарнакі. За працавітасць, дабрыню, спагадлівасць, пачуццё гумару яго цэняць і паважаюць аднавяскоўцы. Ніхто ніколі не бачыў яго злым, грубым.

Канстанцін Адольфавіч лічыць, што злосць у людзей – ад незадаволенасці жыццём, ад нерэалізаваных жаданняў, безвыходнасці і ад думак, што нічога добрага наперадзе не чакае. «Я не герой. Мяне выхоўвалі ў любові да Радзімы, свайго народа, прывіталі пачуццё павагі да старэйшых, вучылі, што трэба дапамагаць слабым. Я ўсяго толькі зрабіў тое, што павінен быў зрабіць. А Афганістан баліць у маёй душы...» – гаварыў.

...Хлопцы выканалі свой абавязак. Наш доўг перад імі – гэта памяць пра тых, хто вярнуўся дамоў у «чорным цюльпане», спагада бацькам загінулых, дапамога тым, у каго паранення цела і душа. Будзем памятаць пра гэта...

*Алена **РАЎДАНИК**,
вучаніца 8 класа
Курапольскай
базавай школы*